



## **Forum Ecclesiasticum**

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

**Leuren, Peter**

**Moguntiae, 1719**

Quæst. 208. Quibus aliis modis finiatur precarium.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

tamen, ut recipiens ad hoc teneatur tantum ex dolo & culpa lata juxta dicta. nisi aliter conventum, ut Perez. in Cod. h. t. n. 6. Vel nisi mora recipientis intervenit, morando nimirum & etiam arguendo sibi possessionem non concessam Muller. l. c. lit. 7. Tunc enim ex tempore editi interdicti ad omnem casum fortuitum & omnem causam fructus scilicet & accessiones eum obligari. *cit.* l. 8. §. 6. & l. 10. ff. h. t. ait Lauterb. §. 17. Et sic v. g. inhabitantem precario domum citra voluntatem domini teneri refarcire damnum ex incendio culpa familiae suae orto illatum, cum communi ait Muller. l. c. Hac autem mora non interveniente, eum non condemnandum nisi tantum in id, quantum interfuit actoris, ei rem restitui ex dicto tempore. Lauterbach. *ibid.* juxta *cit.* l. 8. §. 4. Item ex hoc interdicto, nempe post illud editum, fructus restituendi. Zoëf. h. t. num. 6. Muller. *ib.* 150. lit. a. & totum interesse, seu quanti interfuit concedentis rem ei restitui, quod tamen interesse non tantum in genere allegandum, sed specificè enarrandum, & ubi negatur, probandum. Muller. l. c. lit. 6. Finis & effectus hujus interdicti est restitutio precarii revocati, instituique potest mox à revocatione; & uti hæc fieri potest illico à traditione rei juxta dicta supra adjunctamque ibidem limitationem, de qua vide Lauterb. §. 18. ita etiam interdicti institutio. Porro cessat hoc interdictum, si precario concedens utramque possessionem, & naturalem & civilem transtulerit; id quod potest facere. Cum enim in hoc casu dominus nullam possit probare possessionem, etiam Prætor ad concedendum edictum permoveri nequit. Muller. *ib.* 150. lit. d. quem vide. Uti etiam concedenti alleganti precarium, ut interdictum hoc obtineat, incumbit onus illud probandi. Sic si rustici asserant, se operas suas aliquamdiu precario præstitisse; dominus verò dicat, se illas jure suo exegisse, rustici affirmativam suam probare tenentur juxta l. 2. ff. de prob. l. fin. ff. de R. V. Donell. ad l. 22. C. de prob. Muller. *loc. cit.* Quin etiam, ut Idem, tenentur præcisè probare, Dominum in exigendis servitiis preces semper adhibuisse, præsumendum enim non esse, rusticos tam civiles fuisse, ut aliqua servitia, præsertim per aliquot annos, decem vel plures, ad quæ præstanda se jure obligatos non esse sciebant, gratis & precario & jure humanitatis præstent. Secus est, si rustici, nulla facta mentione precarii, simpliciter negent, se operas debere. Tunc enim domino servitorum sibi debitorum probatio injungi debet.

2. Resp. secundò: Concedi nihilominus etiam Romanis Jurisconsultis concedenti precarium conditionem incerti, seu actionem præscriptis verbis, sumitur ex l. 2. §. 2. h. t. & l. 19. §. 2. eod. quæ concedens revocans precarium, rem precariam sibi ex æquo & bono restitui petit. Estque ea non ordinaria, quæ ex contractibus innominatis oritur, sed extraordinaria, irregularis & anomala, quæ & variis aliis pactis, per se actionem non producentibus ex æquitate accommodatur, ut ait Lauterb. ad ff. h. t. §. 13. qualiter hæc actio oriatur ex precario, dictum est supra *quest.* 1. h. t. Occasione cujus actionis notandum cum Reiffenstuel. h. t. num. 22. Spectato præsertim Jure Canonico, necesse non esse in libello exprimi nomen actionis, sed sufficere, factum ipsum rei que veritatem clarè exponere, simulque causam petendi ipsamque conclusionem aptè proponere, juxta c. dilecti. de Judic.

*Quest.* 207. An & qualiter precarium exspiret morte accipientis vel etiam concedentis ejusve revocatione?

1. Resp. ad primum: Finitur morte illius, cui concessum. c. fin. h. t. l. 12. §. 1. ff. h. t. Est enim beneficium personale, ac proinde cum persona beneficiarii extinguitur juxta reg. 7. jur. in 6. & ad heredem illius non transit. Abb. in cit. c. fin. n. 5. cum communi juxta *quest.* ante hanc. 3. nisi fortè concessio facta non simpliciter personæ, sed dignitati; tunc enim transit in successorem in dignitate.

2. Resp. ad secundum: non finitur morte illius, qui concessit, sed transit ad heredem illius ejus concessio. *cit.* c. fin. & c. quæstium. §. quod à Titio h. t. ubi dicitur: quod à Titio quis rogavit, id etiam ab heredibus ejus precario habere videtur; & à cæteris ejus successoribus, etiam si quis ignoraverit heredem. Est enim precarium species quædam gratiæ & quasi privilegii, quæ manent, donec à concedente revocentur. l. 1. ff. h. t. per mortem autem concedentis non censetur gratia revocata. c. si super. de off. deleg. in 6. ubi, quod gratia alicui à Sede Apostolica facta (et si nondum in ejus executione processum) morte non perimatur concedentis. Quia ad expirationem seu revocationem gratiæ seu facultatis concessæ requiritur actus positivus seu contraria voluntas, quæ si à concedente illam, V. g. precarium, dum viveret, habita non fuit, perseverat precarium aliæ gratiæ, donec à defuncti hæredibus vel successoribus revocetur. Covar. l. 3. var. c. 15. n. 1. & 3. Molin. tr. 2. de just. d. 298. Laym. l. 1. tr. 4. c. 23. n. 17. Pirh. h. t. n. 8. Wiestn. n. 9. ubi etiam, quod res incipiat haberi precario à defuncti hæredibus, si ii non revocent, seu ut Reiffenst. hæres non revocando censetur illud rursus concedere. L. in rebus. §. fin. ff. h. t. Limitatur tamen responsio primò: nisi cum concedente cætera quoque ejus acta exspirent. Lauterb. l. c. §. 19. Secundò, nisi gratia vel res aliqua precario concessa ad beneplacitum concedentis, seu quamdiu ipse voluerit, signanter eo id ipsum exprimente, ita ut gratia seu concessio à positiva perdurante (intellige habitualiter) hac ejus voluntate dependeat. Tunc enim morte ipsa sine alia ejus revocatione cessat juxta c. gratiose. de rescrip. in 6. eò quod ex verbis hujusmodi colligatur gratiam seu rem non absolute concedi, sed limitate, nimirum quamdiu perseveraverit concedentis voluntas, talis autem voluntas morte superveniente non est amplius. Abb. in cit. c. ult. n. 6. Covar. l. c. n. 2. & 4. Molin. l. c. n. 1. Laym. in cit. c. gratiose. n. 2. Pirh. l. c. cum communi.

3. Resp. ad tertium: Finitur illud quoque revocatione concedentis, etiam ante diem precario præfixum, modo revocatio nimis accelerata non sit damnosa recipienti, sæpe dictum in antecedentibus, diciturque passim in ff. h. t.

*Quest.* 208. Quibus modis aliis finiatur precarium?

Resp. Finitur quoque consolidatione, ut dum quis rem precario concessam acquirit pleno jure. Arg. l. 4. §. 3. ff. h. t. Lauterb. §. 19. Finitur item concessio precaria pignoris soluto creditori debito, ob quod res oppignorata. L. si debitor. ff. h. t. Dum autem dicitur alienatione rei precario concessæ facta in alium. V. g. donatione, venditione, finiri precarium, id ita intelligendum, quod

ania-

finiatur, si donatarius vel emptor eam revocet, uti potest *c. fin. h. t.* invito enim novo domino res illa amplius possideri nequit etiam naturaliter tantum ab eo, cui precario concessa fuerat, aut etiam is eam amplius sine possessione detinere potest. Ubi autem novus dominus eam non revocet, tunc ab eo res precario haberi censetur, intellige, etiam absque nova positiva ejus concessione. *cit. c. fin. L. questum. §. 2. ff. h. t.* Molin. *cit. d. 298. n. 19.* Haunold. *Tom. 4. de 7. §. 7. tr. 10. n. 772.* Pirh. *h. t. n. 9.* Wiestn. *n. 11.* Sed quid, si dicatur, quod emptor ante actualem traditionem rei sibi factam à venditore, adeoque nondum apprehensione naturali illius ( quippe quæ non erat apud venditorem, sed apud illum, cui res à venditore precario concessa ) non erat dominus rei juxta *L. traditionibus. C. de part. s.* adeoque ei etiam invito, is, cui res concessa, precario eam retinere poterat, sed neque emptor possessionem naturalem, aut etiam puram detentionem habitam ab alio revocare potest. Ad hoc minus bene responderi ab Abb. *in c. ult. h. t. n. 8. §. 9.* censet Pirh. *l. c.* dicendo, posse dominium unâ cum possessione transferri à venditore in emptorem sine reali traditione per viam constituti juxta *L. quadam. ff. de rei vind.* nimirum ubi is constitueret & declararet, se deinceps velle possidere nomine emptoris, sive simpliciter, sive ut custos & commodatarius, vel etiam precario. Eò quod id quidem verum sit, ubi venditor rem possideret & naturaliter & civiliter, sed ubi solum civiliter possideret, intelligi nequeat, qualiter, dum rei possessio naturalis vel etiam detentio non est apud ipsum, sed apud alium, possit se constituere nomine emptoris velle possidere naturaliter. Aptius verò responderi censet, dicendo, hunc esse casum specialem, in quo dominium transferri possit, possessione non existente penes alienantem, sed penes alium. V. g. cui res precario concessa; ita tamen, ut & tunc intervenire debeat aliqua traditio, dum nimirum is constituit & declarat, se rem illam habere ab emptore precario tanquam à domino, & hac ratione fore veluti novam quandam precarii concessionem. Ex qua tamen responsione id sequi videtur, quod sicut, si talis constitutio fieret infcio, aut non ratificante, sed renitente, emptore, ea non sufficeret, ut intervenisse censetur traditio quadam, ita nec fieret ab eo precarii nova concessio. Adeoque ut ea ab illo fieri possit, opus tunc esse reali traditione, ademptâ à venditore ei, cui precario ab illo concessa, possessione reali aut detentione rei. De cætero secus est in successore universali seu hærede, in quo continuatur, seu non interrumpitur precarium, sed censetur ab eodem haberi licet recipiens ignoret eum hæredem esse; eò quod hæres censetur eadem cum defuncto persona, dominiumque rerum omnium bonorum ac jurium defuncti ab eo acquiri per solam aditionem hæreditatis citra eorum apprehensionem & naturalem possessionem juxta *L. cum hæredes. ff. de acquir. possess.* Pirh. *l. c.*

*Quest. 209. Quid sint precariæ seu precaria, & in quo differant à precario?*

**R** Esp. Precaria ( quarum usum aliàs ferme de jure civili incognitum, quamvis Barb. *in collect. ad h. t. n. 7.* cum quo ad substantiam hoc jure cognitum fuisse dicat Arg. *L. jubemus. §. sanè. de SS. Eccles.* hodie tamen in Germania non incognitum, cum & hodie ibidem confici soleant libri preciariorum, maximè ab œconomis monasteriorum, testatur Muller. *h. t. ib. 150. lit. d. in fine.* citatis aliis. Fuisse etiam frequentem olim, in Gallicana præsertim Ecclesia, ostendit Wiestn. *h. t. n. 1.* ) sunt contractus Jure Canonico inductus ( & non à Prælatibus ecclesiarum excogitatus in fraudem SS. Canonum prohibentium rerum Ecclesiæ alienationem ut perperam Calvinus in *suo lexico. v. precaria.* Sed in utilitatem Ecclesiæ, ut patebit ex mox dicendis ) quò roganti alicui jus utendi fruendi aliqua ecclesiastica immobili sine certa pensione aliove onere in perpetuum vel ad vitam recipientis vel concedentis, aut aliud longum tempus, vel ad quinquennium ( qualiter eas regulariter concedi, ne ex loginquitate Ecclesiæ oriatur præjudicium, ait Muller. *l. c. circa finem* ) conceditur ea lege, ut singulis quinquenniis renovetur, & elapso concessionis tempore cum omnibus suis incrementis ad ecclesiam revertatur, & ante illud tempus revocari nequeat. ita ferè ex communi magisque recepto sensu AA. desumpto ex *c. 1. h. t. §. 5. caus. 10. q. 2.* describitur precaria:

2. Dicitur primò: *est contractus*: sumendo nimirum in hac descriptione precarias pro ipso actu, quo conceduntur; quamvis etiam sumi possunt pro ipso jure, quod conceditur, & tunc dici cum Lauterb. *ad ff. h. t. §. 2.* quòd sint jus utendi fruendi concessum &c. Dicitur contractum nominatum; cum habeat nomen distinctum ab aliis contractibus, & sic dari ex eo debeat actio præter rationem specialem & certam formam à lege canonica illi datam, ait Barb. *l. c.* Dicitur secundò: *roganti*: non enim minus pro earum forma requiritur interventus precum, quàm in precario; cum vel ipsum nomen non secus ac illud sortiantur à precibus, aut etiam, ut Wiestn. *h. t. n. 13.* à Charta Ecclesiæ porrecta, quæ precaria vel precatoria dicebatur, & rerum ecclesiasticarum precariæ concessionis postulationem continebat. Dicitur tertio: *jus utendi fruendi*, ut Reiffent. *h. t. n. 10.* Lauterb. Muller. *LL. cit.* & alii. adeoque plus continet quàm precarium, quo solus usus conceditur. Dicitur quarto: *re immobili*: puta prædio, fundi &c. in quo quoque differt à precario, quod etiam se extendit ad res mobiles, ut Reiffent. *l. c.* Wiestn. *h. t. n. 16.* Pirh. *cit. n. 10.* Unde dum hic immediate ante dicit, precarium esse contractum, in quo res mobilis conceditur, videtur esse error librariorum. Dicitur quinto: *ecclesiasticæ*, quia constituitur ab Ecclesia super bonis ecclesiæ donatis, aut aliter ab ea comparatis & possessis. Et sic solum ab Ecclesia in rebus ecclesiasticis celebrari, ait Barb. *l. c. n. 7.* Dicitur sexto: *sub certa pensione vel onere, vel sine eo*; cum concedatur quandoque remunerationis gratiâ, quæ videatur tale onus excludere. Et in hoc iterum differt à precario, quod gratis & sine onere concedi debet; cum, ut dictum, sit actus liberalitatis mera. Wiestn. *num. 16.* & alii. Dicitur septimò: *conceditur vel in perpetuum*; ut Pirh. Lauterb. Mull. *LL. cit.* Molin. *tr. 2. de 7. §. 7. d. 298. n. 20.* Qui tradit, precarias posse esse perpetuas, & olim fuisse tales, arguitur ex decreto Joannis IX. quo teste Baronio ad annum Christi 904. statuit, ne saltem impofterum essent tales. Uti etiam à Gregorio VII. & demum ab Urbano II. teste Gonz. *in c. 1. h. t. n. 10.* apud Wiestn. *n. 15.* statutum, ut renovarentur singulis quinquenniis, ne præsumerentur perpetuæ. Dicitur octavo: *vel ad tempus vita recipientis*; circa quod notat Wiestn. *n. 14.* ex Gonz. *l. c. n. 9.* quòd si is, qui donavit res suas ecclesiæ, earum usum fructum peteret, per precariam ad vitam illius concedi solere, dum aliàs precariæ rerum ab